

за многобройни събрания и тържествени гощавки, а за тихъ домашенъ жнвотъ. Тукъ ханътъ прекарвалъ заобиколенъ отъ своята челядь. Отъ украшенията на този дворецъ, които не сж били малко, не е останала никаква следа.

Пазачътъ на старинитѣ ни обади, че има да разгледаме и една голѣма църква вънъ отъ крепостъта, та трѣбваше да побързае.

Напустнахме малкия дворецъ и взехме посока къмъ кжщичката на пазача. Минахме край Тронната палата и по пжтеката стигнахме отново източнитѣ врата. Отъ тука по калдъръменъ пжтъ се отива за черквата, която се намира на километъръ далечъ въ мѣстността „Черковището“ (Клисе Ери, по турски). Но вмѣсто прашния пжтъ, предпочетохме да вървимъ по стената, съ което успѣхме да видимъ много добре запазенитѣ основи на една петожгълна кула, а следъ това и крайната валчеста кула.

Църквата е далечъ отъ шума на пиршествата въ дворцитѣ и траканията на оржжията по бойнитѣ кули на крепостъта. Осамотена, тя е пазила своитѣ стени за молитва и благословия надъ българското войнство и народъ.

По размѣръ, тя е най-голѣмата църква у насъ отъ първото и второто царства. Дължината ѝ е 100 метра, а широчината 30. Това грамадно пространство било раздѣлено на три части. Отъ входа, който е на западната страна, се влиза въ едно голѣмо предверие, после въ друго по-малко предверие, и най-после въ самата църква. Тя е правоъгълна и съ два реда колони е раздѣлена на три отдѣления. На източната страна се намиратъ три полукръгли издатини навънъ (апсиди); предъ тѣхъ